

[Indenrigsministeren.]

ting at fremsætte *forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.*

Nærværende lovforslag er udarbejdet efter samme retningslinjer som de senest vedtagne indfødsretslove, d. v. s. at der i et særligt afsnit er optaget de personer, der søger om erhvervelse eller bevarelse af indfødsret uanset bestemmelserne i lov nr. 379 af 12. juli 1946.

Det foreliggende lovforslag omfatter i § 1 193 personer, der søger dansk indfødsret ved naturalisation, og i § 2 1 person, der omfattes af den fornævnte lov fra 1946; vedkommende, der på grund af denne lov har været udelukket fra automatisk at erhverve dansk indfødsret, søger nu om at blive stillet, som om 1946-loven ikke havde eksisteret, for så vidt angår den pågældende.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige og hurtige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Iver Poulsen): På partiet de uafhængiges vegne har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ministres strafansvar.*

Det drejer sig i realiteten om en genfremsættelse — med visse præciserende ændringer og tilføjelser såvel i lovteksten som i bemærkningerne hertil — af det forslag, som vi fremsatte i sidste folketingsår den 14. marts 1963, Folketingstidende 1962-63, tillæg A. sp. 1553.

Jeg kan derfor indskrænke mig til at henvise til min skriftlige fremsættelse af det tidligere forslag, tidenden sp. 4235, og til bemærkningerne til det hermed genfremsatte forslag. Ændringerne heri skyldes bl. a. hensyntagen til visse af den højtærede justitsministers udtalelser, særlig i ministerens redegørelse af 27. maj d. å. til det nedsatte udvalg. Vore bemærkninger til denne redegørelse er tilstillet det pågældende udvalg.

Vi regner med, at et tilsvarende udvalg vil få vort hermed fremsatte forslag til behandling, og at de nævnte bemærkninger til justitsministerens redegørelse vil blive overgivet til et kommende, nyt udvalg.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Albertsen* til handelsministeren (26. september 1963):

„Vil handelsministeren overveje en ændring af lukkelovens bestemmelser vedrørende jernbanekioskers åbningstid og vareudvalg, således at rettighederne opretholdes for de hidtidige jernbanestationers kiosker uanset de pågældende baners nedlæggelse, og samtidig ligestille kiosker ved færgelæjer og havne hermed?“

Handelsminister *Barnsgaards* svar (2. oktober 1963):

Den adgang, der i lukkelovens § 4 c er givet kiosker på jernbanestationer til i den almindelige lukketid at forhandle varer inden for et større vareområde end de almindelige i lukkelovens § 4 b omhandlede kiosker, er begrundet i hensynet til det rejsende publikum, og når jernbanen nedlægges, falder således motiveringen for det særlige vareområde bort. En almindelig adgang for de personer, der hidtil har drevet jernbanekiosker på sådanne stationer, til at fortsætte kioskvirksomhed med udvidet vareområde vil vel ikke altid være naturlig, og jeg antager, at de tilfælde, det ærede medlem sigter til, særlig er tilfælde, hvor den pågældende kioskvirksomhed opretholdes i vedkommende stationsbygning, og hvor denne bygning fortsat tjener trafikale formål f. eks. som rutebilstation. I så fald kunne der være en vis begrundelse for ikke at beskære de bestående rettigheder, men det synes på den anden side vanskeligt at stille sådanne kiosker bedre end kiosker på andre rutebilstationer.

Spørgsmålet om at udvide regler om jernbanekiosker til også at gælde kiosker på rutebilstationer har tidligere været fremme, og lukkelovskommissionen af 1938 fremsatte forslag om, at politiet med kommunalbestyrelsens tilslutning kunne give adgang til sådant kiosksalg på centralstationer for rutebiler. Lukkelovsudvalget af 1947 anså imidlertid en sådan regel for betænkelig under hensyn til, at rutebilstationer i almindelighed næppe er så skarpt afgrænsede fra offentlige gader og pladser, som det i reglen er tilfældet med jernbanestationer, og den